

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoPr/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5918201872
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5918201872.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobkyne: O. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXX, právne zastúpená JUDr. Mgr. Štefanom Buchom, advokátom, so sídlom V. M. R. L. X, O., proti žalovanému: Ing. Jaroslav Kmeť - TONER, s miestom podnikania Lúčanská 200/30, Lietavská Lúčka, IČO: 34 495 827, právne zastúpený JUDr. Zdenkou Hulmanovou, advokátkou, so sídlom Q. A. X, O., o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 2Cpr/15/2018-67 zo dňa 20.02.2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni voči žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Ružomberok (ďalej aj súd prvej inštancie) určil, že „okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce vykonané listom žalovaného zo dňa 31.08.2018 je neplatné“ (výrok I.). Žalobkyni voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom o výške trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia osobitným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok II.). V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným vznikol pracovný pomer, a to na základe pracovnej zmluvy zo dňa 31.08.2007 v znení neskoršej dohody o jej zmene. Na základe pracovnej zmluvy vykonávala žalobkyňa ako zamestnanec pre žalovaného ako zamestnávateľa práce - predavačka, administratívna pracovníčka s nástupom do práce od 01.09.2007, pričom miestom výkonu práce bola predajňa na ulici Sládkovičova 2 v Žiline. Pracovný pomer bol dohodnutý na dobu neurčitú so skúšobnou dobou tri mesiace. Bol ustanovený týždenný pracovný čas 40 hodín, ktorý sa neskôr zmenil na 20-hodinový týždenný pracovný čas. Žalovaný listom zo dňa 20.08.2018 písomne upozornil žalobkyňu na vážne porušenie pracovnej disciplíny, ktoré malo spočívať v tom, že nevydávala bločky z registračnej pokladnice, bol zistený rozdiel medzi vyhotovenými a skutočnými zaúčtovanými kópiami cez registračnú pokladnicu, pričom ju upozornil, že v prípade zistenia ďalšieho porušenia pracovnej disciplíny toto bude dôvodom na okamžité skončenie pracovného pomeru. Žalovaný následne listom zo dňa 31.08.2018 so žalobkyňou okamžite skončil pracovný pomer z dôvodov zistenia nedostatkov na predajni, na ktoré bola upozornená: kontrolou dochádzky do zamestnania zistil, že za mesiac august bol deväťkrát zaznamenaný jej neskorý príchod do zamestnania, pričom zistil, že v rozpore so Zákonníkom práce žalobkyňa nezaznamenávala odchod z pracoviska počas pracovnej doby. Preto po dôkladnom zvážení jej pracovnej disciplíny, ako aj jej slabých pracovných výsledkov sa žalovaný rozhodol podľa § 63 ods. 1 písm. e) s ňou rozviazať pracovný pomer okamžite. Súd prvej inštancie podrobil kontrole okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 31.08.2018, pričom zistil, že aj keď žalovaný uviedol do svojho listu nesprávne ustanovenie Zákonníka práce (správne malo

byť § 68 ods. 1 Zákonníka práce - pozn. odvolacieho súdu), táto skutočnosť sama osebe nemala za následok, že by nebolo žalobkyni z jeho prejavu zrejmé, že s ňou chce zamestnávateľ skončiť okamžite pracovný pomer. Za ďalšie okresný súd zistil, že žalovaný ako zamestnávateľ porušil ustanovenie § 70 Zákonníka práce tým, že skutkové vymedzenie dôvodov, pre ktoré s ňou skončil okamžite pracovný pomer listom zo dňa 31.08.2018, je neurčité, keďže v predmetnom právnom úkone nie je uvedený rok, v ktorom sa mala v mesiaci august žalobkyňa dopustiť neskorých príchodov na pracovisko a takisto nebolo ani uvedené, za ktoré dni, mesiace a ktoré roky nezaznamenávala odchod z pracoviska počas pracovnej doby. Žalovaný ju upozornil pred týmto okamžitým skončením pracovného pomeru na vážne porušenie pracovnej disciplíny, pričom ani jeden z týchto dôvodov, ktoré sa uvádzajú v písomnom upozornení zo dňa 20.08.2018, sa nepremietol do okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 31.08.2018. Z uvádzaných dôvodov žalovaným uvedené vymedzenie skutkových dôvodov okamžitého skončenia pracovného pomeru považoval súd prvej inštancie za rozporné s ustanoveniami Zákonníka práce, pretože bolo povinnosťou žalovaného ako zamestnávateľa uviesť, v ktorom roku mesiaci august prišla žalobkyňa do zamestnania deväťkrát neskoro, v ktoré dni a v ktoré mesiace ktorého roku nezaznamenala odchod z pracoviska počas pracovnej doby. Okamžité skončenie pracovného pomeru predstavuje vážny zásah do práv zamestnanca, a práve preto § 70 Zákonníka práce kladie prísne požiadavky na to, aby tieto dôvody boli skutkovo vymedzené tak, aby ich nebolo možné zameniť s inými dôvodmi, aby sa vedel zamestnanec brániť. Okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 31.08.2018, ktoré vykonal žalovaný, však tieto požiadavky nespĺňa. Neobstojí ani obrana žalovaného, že nemá právnické vzdelanie, a preto skončil pracovný pomer so žalobkyňou vyššie uvedeným spôsobom. V závere súd prvej inštancie vyslovil presvedčenie, že ak bol žalovaný toho názoru, že predajňa hospodársky neprosperovala, mal ukončiť pracovný pomer so žalobkyňou zákonne a nehľadať dôvody ako obísť ustanovenie Zákonníka práce. V prípade, ak by žalovaný postupoval v súlade so Zákonníkom práce, musel by žalobkyni vyplatiť náležitosti, ktoré predpokladá zákon. Vec okresný súd uzatvoril tak, že všeobecné opísanie skutkových dôvodov okamžitého skončenia pracovného pomeru neobstojí a nereflektuje ani na judikát najvyššieho súdu označený právnu zástupkyňou žalovaného. Ak neboli vymedzené konkrétne časové úseky a presné dni, nie je možné ich konfrontovať v prípade vzniknutých rozporov a sama táto skutočnosť teda svedčí o tom, že skutkové vymedzenie dôvodov nebolo vykonané zrozumiteľne a určito. Napokon súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný v konaní ani neunesol dôkazné bremeno, keď nepredložil súdu žiaden dôkaz, ktorý by svedčil o tom, že žalobkyňa mala mať neskoršie príchody na pracovisko, resp. že by nemala zaznamenávať odchod z pracoviska počas pracovnej doby. Tieto skutočnosti zostali v rovine tvrdení žalovaného, ktorý uvádzal, že toto mala žalobkyňa nariadené ústne. Takisto mala vykonávať ráno a poobede dennú účtovnú závierku. Ani ohľadom týchto skutočností však žalovaný nepredložil žiadne dôkazy. Na základe vyššie uvedeného zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel s tým, že sa už nezaoberal ani tou skutočnosťou, že žalovaný nemohol dať žalobkyni okamžité skončenie pracovného pomeru z dôvodu, že táto je ťažko zdravotne postihnutou osobou. Bolo by to nadbytočné, pretože samotné okamžité skončenie pracovného pomeru bolo aj bez tejto skutočnosti nezákonné a neplatné. Ďalšie žalobkyňou navrhované dokazovanie, a to vypočutie svedkyne D. L. okresný súd zamietol, majú za to, že zistený skutkový stav bol postačujúci pre to, aby mohol vo veci rozhodnúť. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keď žalobkyni, ktorá bola v spore úspešná, priznal nárok na náhradu trov voči žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“) odvolanie z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež pre nesprávne právne posúdenie veci. Nesúhlasil s hodnotením obsahu právneho úkonu, a to okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 31.08.2018, tak ako ho vyhodnotil súd prvej inštancie, t. j. ako neplatný právny úkon pre jeho neurčitosť. Odvolávajúc sa na ustálenú judikatúru, vyslovil presvedčenie, že na splnenie zákonných hmotnoprávných podmienok okamžitého skončenia pracovného pomeru postačuje, aby dôvod okamžitého skončenia bol uvedený tak, aby bolo zrejmé, aké sú skutočné dôvody, ktoré vedú druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu k tomu, že rozvážuje pracovný pomer, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavovať. V danom prípade dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalovaného bol nepochybne určitým spôsobom konkretizovaný a nie je preto potrebné rozvádzať ho do všetkých podrobností. Pre neurčitosť alebo nezrozumiteľnosť prejavu vôle je okamžité skončenie pracovného pomeru neplatné len vtedy, kedy by sa nedalo ani výkladom prejavu vôle zistiť, prečo bol pracovný pomer okamžite skončený. O takýto prípad však v prejednávanej veci nešlo. Žalobkyňa ako zamestnankyňa žalovaného porušila svoje základné povinnosti zamestnanca, tak ako sú definované v ust. § 81 Zákonníka práce pracovať zodpovedne a riadne a

byť prítomný na pracovisku od začiatku pracovného času. Medzi základné povinnosti žalobkyne, ako aj ostatných zamestnancov v prevádzke žalovaného patrilo vykonávanie dennej uzávierky, a to pred začiatkom otváracích hodín v predmetnej predajni, čím mohol žalovaný ako zamestnávateľ sledovať dochádzku zamestnancov. Pred odchodom z predajne rovnako mali zamestnanci vrátane žalobkyne povinnosť vytlačiť z registračnej pokladnice posledný čistý pokladničný doklad, ktorým žalovaný mohol odkontrolovať odchod zamestnancov z predajne. Pri inventúre kopírovacích služieb žalovaný zistil, že v období od 01.01.2018 do 30.06.2018 došlo k značnému rozdielu v počte vyhotovených kópií oproti vydaným pokladničným dokladom, čím došlo k schodku zodpovedajúcom počtu 3103 kópií, za ktoré však nebol príjem odvedený do pokladne žalovaného. Žalovaný na závažné porušenie pracovnej disciplíny žalobkyňu písomne upozornil, a to listom zo dňa 20.08.2018, v ktorom je rovnako upozorňovaná na nedodržanie pracovnej doby a opakovanú nepripravenosť predajne na výkon pracovných povinností. I napriek písomnému upozorneniu zo dňa 20.08.2018 žalovaný kontrolou dochádzky zistil, že v mesiaci august 2018 žalobkyňa 9x prišla do práce neskôr, a to i napriek tomu, že dňa 20.08.2018 bola na porušovanie pracovnej disciplíny týmto spôsobom písomne upozornená. Súd prvej inštancie nesprávne konštatoval, že v okamžitom skončení pracovného pomeru sa nepremietol ani jeden z dôvodov, ktoré vytkol žalovaný žalobkyňi v upozornení zo dňa 20.08.2018. V tomto liste žalovaný žalobkyňi vytkol nedodržanie pracovnej doby, čo bolo aj jedným z dôvodov okamžitého skončenia pracovného pomeru. To, že žalovaný v okamžitom skončení pracovného pomeru neuviedol konkrétne dni v mesiaci august, ani rok, v ktorom k neskorým príchodom došlo, neznamená zameniteľnosť dôvodov okamžitého skončenia pracovného pomeru, keďže žalobkyňi bolo jednoznačne jasné, o aký mesiac august, ktorého roku sa jedná, nakoľko aj v samotnej žalobe uvedené dôvody považuje za nespôsobilé založiť možnosť zamestnávateľa okamžite skončiť pracovný pomer. Rovnako s poukazom na ustálenú judikatúru nie je neurčitým a zameniteľným označením času konania, ktorým zamestnanec porušil pracovnú disciplínu, pokiaľ je tento určený vymedzením počtu dní v konkrétnom mesiaci. Neobstojí ani ďalší dôvod, pre ktorý súd prvej inštancie žalobe žalobkyne vyhovel, a síce, že žalovaný nepreukázal, že žalobkyňa mala mať neskoré príchody na pracovisko, resp. že nemala zaznamenávať odchod z pracoviska. V nadväznosti na uvedené odvolateľ vytkol súdu prvej inštancie, že nezobral do úvahy ako dôkaz na podporu jeho tvrdení existenciu denných uzávierok z registračnej pokladnice, ktoré žalovaný súdu predložil a ktorých autenticitu žalobkyňa nepoprela a rovnako tak to, že bola povinná dennú uzávierku vykonať. S poukazom na čas uvedený na priložených pokladničných dokladoch, ktorý bol časom zimným, t. j. ukazoval o hodinu menej, ako reálne bolo. Keď žalobkyňa predmetnú uzávierku robila, je zrejmé, že túto uzávierku v predmetných dňoch mesiaca august vykonávala až po začiatku otváracích hodín na predajni, čo však mala robiť vždy pred otvorením predajne a aj tak robila okrem dní, ktoré jej vytkol žalovaný v písomnom upozornení na porušovanie pracovnej disciplíny, ako aj v následnom okamžitom skončení pracovného pomeru. Je pochopiteľné, že predavačka na predajni mala mať predajňu pripravenú už v prvej minúte otváracích hodín a nemôže sa 15 minút venovať uzávierke v registračnej pokladnici, keď by zákazník vyžadoval v tom čase vydanie pokladničného dokladu, resp. inej pomoci zo strany predavačky. V závere podaného odvolania žalovaný uviedol, že pristúpil k okamžitému skončeniu pracovného pomeru výlučne z dôvodu, že zistil u žalobkyne a jej kolegyne schodok vo výške 3103 nevyúčtovaných kópií, čo je škoda, ktorá mu vznikla, a tým aj vzbudila podozrenie, že žalobkyňa nielenže preberá peňažnú hotovosť za vyhotovené kópie a neodovzdala ju do pokladne žalovaného, ale sa dopúšťa aj ďalšieho protiprávneho konania, ktoré začal práve pre toto podozrenie dôkladne preverovať a sledovať. Tvrdenia žalobkyne, že žalovaný mal v úmysle predajňu zatvoriť a tak okamžitým skončením vyriešiť problém so zamestnankyňami, ktoré tam pracovali, o ktoré sa opierať aj súd prvej inštancie, sa nezakladá na pravdivom skutkovom stave. To, že žalovaný pred súdom uviedol, že nie je právnik, neuviedol na svoju obranu, ale len na vysvetlenie. Odvolací súd žiadal, aby napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil a žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol.

3. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného odvolací súd žiadala, aby napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, stotožňujúc sa s jeho dôvodmi. Súčasne si uplatnila trovy odvolacieho konania. V podrobnostiach zdôraznila najmä, že v liste žalovaného „Okamžité ukončenie pracovného pomeru“ zo dňa 31.08.2018 je uvedený prvý výpovedný dôvod (neskorý príchod do zamestnania) neurčito, pretože nie sú konkretizované dni, kedy malo dôjsť k oneskoreným príchodom do zamestnania. To znamená, že údajných 9 oneskorených príchodov je možné zameniť s ďalšími 9 odpracovanými dňami. Za ďalšie nie je tam uvedený rok údajných oneskorených príchodov na pracovisko. Aj druhý výpovedný dôvod (nezaznamenávanie odchodu z pracoviska počas pracovnej doby) je uvedený neurčito, pretože v liste žalovaného nie je uvedený rok, mesiac ani dni, kedy malo dôjsť k údajnému odchodu z pracoviska počas pracovnej doby, a to v rozpore so Zákonníkom práce. Napokon

tretí výpovedný dôvod (pracovná disciplína a slabé pracovné výsledky) je tiež neurčitý, keďže žalovaný vo svojom liste nešpecifikoval slabé pracovné výsledky, nie je taktiež uvedený rok, mesiac a deň, kedy malo dôjsť k slabým pracovným výsledkom. Pokiaľ žalovaný pre okamžité skončenie pracovného pomeru uviedol § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce, potom takéto konanie je zmätočné s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.04.2017, sp. zn. 7Cdo 1033/2015. Ak žalovaný tvrdí, že jeho výpovedné dôvody sú s ustálenou judikatúrou, potom si je potrebné všimnúť, že neuviedol, o akú konkrétnu judikatúru sa jedná. Vyššie citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, na ktoré poukázal, je v prospech žalobkyne. Správne tiež okresný súd konštatoval, že v okamžitom skončení pracovného pomeru adresovaného žalobkyni zo strany žalovaného nie je premietnuté to, čo jej žalovaný v predchádzajúcom liste vytkol. V liste zo dňa 20.08.2018 žalovaný rieši dodržiavanie pracovnej doby s ohľadom na nepripravenosť predajne na výkon pracovných povinností, ale v druhom liste zo dňa 31.08.2018 už rieši kontrolu dochádzky do zamestnania, keď zistil 9x neskorý príchod. Z uvedeného vyplýva, že v uvedených listoch sa riešia dve rôzne veci. Z dôkazov vykonaných pred okresným súdom, a to konkrétne dochádzkového listu vyplýva, že žalobkyňa mala dochádzku na pracovisko v poriadku. Tiež z oznámenia o vybavení podania zo dňa 04.12.2018, ktorý žalobkyni zaslal Inšpektorát práce Žilina, vyplýva, že dochádzka v mesiaci august 2018 bola v súlade s § 99 Zákonníka práce. Z listu žalovaného „Vyrovnanie za prácu nadčas“ zo dňa 09.01.2019 vyplýva, že žalobkyni za prácu nadčas žalovaný za mesiac august 2018 dodal stravné lístky. Správne tiež súd prvej inštancie nechal súvislosti s hodnotením včasnosti príchodu žalobkyne na pracovisko v úvahu žalovaným predkladané bločky o uzávierkach z registračnej pokladne, keďže tieto nemali reálny čas. To, že žalobkyni za odpracované dni „nechýbali hodiny“, preukazuje aj výplatný lístok za mesiac august 2018, tiež to, že v tomto mesiaci dostala prémie 58,90 eur, a pokiaľ by závažným spôsobom porušila pracovnú disciplínu zamestnávateľa, tento by jej nedal prémie, nezaplatil by jej mzdu za všetky odpracované dni. V závere podaného vyjadrenia žalobkyňa označila tvrdenia žalovaného o nevyúčtovaných kópiách za nepravdivé, pretože pokiaľ by tomu tak bolo, žalovaný by to riešil v rámci trestného konania. Prítom žalovaný sa už od začiatku roku 2018 žalobkyni vyhrážal, že ak s ním neskončí pracovný pomer dohodou, že na ňu „niečo našije a potom prepustí“. To aj urobil a predajňu zatvoril.

4. Žalovaný vo svojej odvolacej replike zotrval na svojich tvrdeniach a argumentácii. Tiež uviedol, že jednoznačným dôkazom toho, že žalobkyňa si bola dôvodnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru vedomá, bola skutočnosť, že sa bezprostredne po jeho doručení prihlásila na úrade práce, sociálnych vecí a rodiny ako uchádzač o zamestnanie, kde bola vedená ako nezamestnaná. Podanie žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru je len pokusom aj naďalej škodiť žalovanému ako svojmu bývalému zamestnávateľovi, čo žalobkyňa podporila aj viacerými podaniami na Inšpektoráte práce v Žiline. Žalovaný nesúhlasil ani s konštatovaním žalobkyne, že pokiaľ ide o vytýkané slabé pracovné výsledky, jedná sa o bližšie nešpecifikované, a preto neurčité tvrdenie. Žalovaný vo svojich podaniach len poukazoval na doterajšie správanie žalobkyne, na jej postoj k plneniu pracovných povinností, ktoré predtým vymedzil. Aj poukazovanie, že pokladničné doklady musia mať reálny čas, je nesprávne. Bolo evidentnou chybou práve zamestnankýň, ktoré s registračnou pokladnicou pracovali, že nevykonali zmenu zimného času na letný čas. Skutočnosť, že žalovaný neriešil zistený schodok trestným oznámením, nie je odzrkadlením jeho dôkaznej núdze, ale len postojom, keď sa na rozdiel od žalobkyne nesnaží prostredníctvom súdnych aj iných konaní útočiť na žalobkyňu či jej kolegyňu.

5. Žalobkyňa vo svojej odvolacej duplike tiež zopakovala svoje predošlé tvrdenia. Tiež uviedla, že potom, čo jej žalovaný doručil okamžité skončenie pracovného pomeru, sa nezaevidovala na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Žiline, tak ako to nepravdivo tvrdí žalovaný. Konanie, obviňovanie a osočovanie žalovaného žalobkyni spôsobilo podstatné zhoršenie zdravotného stavu, keďže od mesiaca september 2018 je PN až doposiaľ. Žiadneho skutku sa žalobkyňa nedopustila, a pokiaľ to žalovaný tvrdí, resp. že mu bola spôsobená škoda, bolo jeho povinnosťou podať trestné oznámenie. On však dobre vie, že jeho tvrdenia sú nepravdivé, a preto to neurobil.

6. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok na základe odvolania žalovaného v rozsahu a z dôvodov daných ustanoveniami § 379, § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

7.1. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie

v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

7.2. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

8. Odvolací súd je viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Odvolací súd teda preskúmava napadnuté rozhodnutie len z dôvodov, ktoré odvolateľ uvádza vo svojom odvolaní.

9. Žalovaný v odvolaní namieta odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t. j. rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

10. Ďalší uplatnený odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie, je nesprávne, t. j. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti.

11. Odvolací súd dospel k záveru, že oba uvedené odvolacie dôvody nie sú naplnené. Oboznámiac sa s obsahom celého spisového materiálu, osobitne najmä s písomnými podaniami žalovaného, a to písomným upozornením na vážne porušenie pracovnej disciplíny zo dňa 20.08.2018 a okamžitým ukončením pracovného pomeru zo dňa 31.08.2018, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil právny úkon žalovaného/zamestnávateľa, ktorým okamžite podľa § 68 ods. 1 Zákonníka práce skončil pracovný pomer so žalobkyňou, ako neplatný, a to z dôvodu neurčitosti tohto podania, resp. nedostatočnej konkretizácie dôvodov. Ustanovenie § 68 ods. 1 Zákonníka práce umožňuje zamestnávateľovi okamžite skončiť pracovný pomer so zamestnancom, avšak iba výnimočne, a to vtedy, ak zamestnanec bol právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin (o aký prípad v preskúmavanej veci nejde), resp. ak porušil vážne pracovnú disciplínu, čo v spore tvrdil žalovaný. Z ust. § 70 Zákonníka práce vyplýva, že okamžité skončenie pracovného pomeru musí zamestnávateľ aj zamestnanec urobiť písomne, pričom dôvod musí byť vymedzený takým spôsobom, aby bolo zrejmé, v akých skutkových okolnostiach spočíva dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru, a to tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom. V danom prípade žalovaný okamžite skončil pracovný pomer so žalobkyňou preto, lebo „zistil za mesiac august 9x zaznamenaný neskorý príchod do zamestnania, navyše zistil, že v rozpore so Zákonníkom práce žalobkyňa nezaznamenala odchod z pracoviska počas pracovnej doby“, rovnako tak aj pre „slabé pracovné výsledky“. Takéto skutkové vymedzenie skutočností zakladajúcich podľa tvrdení žalovaného dôvody pre okamžité skončenie pracovného pomeru považoval nielen prvoinštančný, ale aj odvolací súd za neurčité, nepreskúmateľné, pretože zo žalovaným uvedeného skutkového stavu nie je možné zistiť, za ktoré konkrétne dni žalobkyňa mala neskoro prísť do zamestnania, resp. nezaznamenať odchod z pracoviska počas pracovnej doby. Tiež aj uvedenie „slabých pracovných výsledkov“ je neurčité slovné vymedzenie neumožňujúce súdu preskúmať opodstatnenosť tvrdení žalovaného. Aj keď odvolateľ má pravdu v tom, že v mnohých

prípadoch stačí celkom stručné uvedenie skutočností oprávňujúcich rozviazanie pracovného pomeru týmto spôsobom, v podstate zhodné s ich uvedením v Zákonníku práce (viď zo Súdnej praxe č. 4/2002), avšak vždy musí byť skutkové vymedzenie také, aby bolo zamestnancovi zrejmé, ktoré porušenie pracovnej disciplíny sa mu vytyka, a teda je dôvodom zrušenia pracovného pomeru. V preskúmvanej veci bol aj odvolací súd toho názoru, že žalovaným zaslané okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 31.08.2018 predmetné kritériá nespĺňa. K takémuto záveru dospeli súdy oboch inštancií aj preto, lebo z iných vykonaných dôkazov (oznámenia o vybavení podnetu Odboru inšpekcie práce, oddelenia pracovnoprávných vzťahov Inšpektorátu práce Žilina) vyplýva, že evidencia pracovného času pri dochádzkových listoch za obdobie od januára do augusta 2018 bola v súlade s § 99 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce. Žalovaný pritom tvrdil, že žalobkyňa nezaznamenávala odchod z pracoviska počas pracovnej doby. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ evidencia dochádzky bola riadne vedená v nadväznosti na príslušné ustanovenia Zákonníka práce a žalobkyňa ju aj dodržiavala, žalovanému nič nebránilo, aby okamžité skončenie pracovného pomeru bližšie konkretizoval, v ktorých konkrétnych dňoch mesiaca august roku 2018 žalobkyňa prišla neskoro do práce, o aký časový úsek sa jednalo a rovnako tak, kedy z práce predčasne odišla. Správne tiež okresný súd pri hodnotení skutkových tvrdení žalovaného nevzal v úvahu ním predložené denné uzávierky z registračnej pokladnice, ktorými sa snažil preukázať neskoré príchody, resp. odchody žalobkyne. Na preukázanie uvedených skutočností má jednoznačne slúžiť evidencia pracovného času, ktorá ako už bolo uvedené, bola vedená v súlade s ustanoveniami Zákonníka práce. Napokon súd prvej inštancie tiež správne konštatoval, že v konečnom dôsledku žalovaný ani neuniesol dôkazné bremeno o tom, že žalobkyňa mala mať neskoršie príchody na pracovisko, resp. že by nemala zaznamenávať odchod z pracoviska počas pracovnej doby. K predmetnému záveru odvolací súd nepovažuje za potrebné k odôvodneniu rozhodnutia súdu prvej inštancie doplniť ďalšie dôvody, keďže primárne bolo žalobe žalobkyne vyhovené z dôvodu nedostatočného skutkového vymedzenia okamžitého skončenia pracovného pomeru. V podrobnostiach k uvedenému preto odvolací súd poukazuje na podrobné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.

12. Pokiaľ sa týka odvolacích námietok žalovaného o nesprávne vyhodnotených dôkazoch (najmä predložených listinných dôkazov), odvolací súd uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. V danom prípade súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, z ktorého pri rozhodnutí vychádzal, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, správne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávany prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Odvolací súd v hodnotení dôkazov (§ 191 ods. 1 CSP) zo strany prvoinštančného súdu nezistil žiadny rozpor s princípmi formálnej logiky a so zákonnými procesnými pravidlami, a preto nepovažoval za potrebné ním prevedené dokazovanie opakovať, alebo doplniť. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť. Odvolateľ v odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa okresný súd nebol vysporiadal, a ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

13. Keďže odvolacie dôvody odvolateľa boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), t. j. aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené, odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny. Zároveň potvrdil aj súvisiaci výrok o trovách konania, ktorý vykazuje vecnú správnosť a nebol napadnutý odvolacími dôvodmi.

14. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, v spojení s § 396 ods. 1 CSP a nárok na ich náhradu v plnom rozsahu priznal úspešnej žalobkyne. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)